

The Abraham Arbesfeld Kollel Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Men

WWW.KOLLELYOMRISHON.ORG

The Three Oaths: A Policy for the Modern State of Israel?

Rabbi Zvi Romm
January 7, 2018 • כ"ז שבט תשע"ח

2. THE OHR SOMAYACH

Rabbi Meir Simcha was known for his constant support of the Zionist movement from the time of his learning in Bialistok. The Chief Rabbi of Bialistok at the time was the Torah *Gadol*, Rabbi Shmuel Möbliver, the founder of the "Zionist movement, *Chebat Zion*. The *Ohr Somayach* was aware of the controversy surrounding the Zionist movement, and he spoke out sharply in its behalf. After moving to Dvinsk, he was asked by an antagonist how he could support Zionism and thus increase the amount of sinners in the Land of Israel. He responded that the Zionists deserve support because they were actualizing *יְתַדְדֵּל*, greatening the Name of *Hashem*. And he expressed his conviction that they would end up by sanctifying *Hashem's* Name, *וְיִתְקַדְּשׁ*, as well.¹ When the Mizrachi movement was formed, he was especially happy and said, "Now the *Haredim* will no longer claim that only the sinners are Zionists."¹

After the Balfour Declaration, the leaders of the Mizrachi movement in Dvinsk asked him for a letter of support for the *Keren HaYesod* fund for Israel. The rabbi immediately sat down and wrote a special letter of support for the Zionist establishment.² Among his many subsequent letters is the following:

"In this century, the rays of light shine forth with a great awakening through the channels of the great men of action such as Montefiore and those like him; and from the rabbis, Rabbi Tzvi Hirsh (Kalisher) from Talyron, and Rabbi Eliahu (Guttmacher) from Gidetz, to build and to develop Jerusalem, and to remove its desolation, almost to the extent which the enthusiasts' (the non-religious Zionists) have widened the cause. Many rabbis stood in opposition, and even many rabbis who praised the matter (Zionism) in

¹ *Sant HaMoyab*, Vol. 6, Pgs. 233-234. HaRav Yehuda Lev HaCohen Maimon.
² Printed in *HaTor*, second publishing year, third edition.

their hearts, put their hands on their mouths, in fear of the enthusiasts' zeal, and in fear of the Three Oaths which Hashem made the daughter of Jerusalem swear.³ Now, however, Divine providence has brought together the League of intelligent Nations in San Remo, and a dictate was established that the Land of Israel shall be for the Jewish people. Since the fear of the Oaths has been removed with the permission of the nations, the mitzvah of settling the Land of Israel arises, a mitzvah equal to all of the other precepts in the Torah, and this mitzvah returns to its place. It is a mitzvah on everyone to help with all of their power to observe this mitzvah, and if Hashem, may His Name be blessed, will allow this to come about, and if the matter will increase and expand, then surely it is a matter which stands at the zenith of the universe."⁴

3. THE AVNEI NEZER

Rabbi Avraham Bornstein also proclaimed his support for the settling of *Eretz Yisrael* and *Aliyah*. Within his seven volume *Responsa*, the Rabbi specifically addresses the questions of *Aliyah* today,⁵ and why the *Gedolim* don't make *Aliyah*.⁶ Within his answer, he quotes the *Kuzari* of Rabbi Yehuda HaLevi. In the lengthy discussion between the Rabbi and the king, the Rabbi answers all of the king's questions on Judaism except one. When the king asks the Rabbi why the Jews don't make *Aliyah*, the Rabbi is left without an answer. He says:

"You have indeed shamed me, King Kuzar, and it is this sin that withheld us from realizing the culmination of the Divine promise

3. The "Three Oaths" which Hashem made Israel to swear when it went into exile are: Not to rebel against the nations of the world; Not to hasten the End; and Not to go up to Israel like a wall (Ketubot 111A.) See Chapter 11, Section 7, in this book for a more detailed discussion.

4. *HaKatufah HaGedolah*, Pg. 174, HaRav Menachem Mendel Kasber.

5. *Responsa, Avnei Nezer*, Yoreh Deah, Part 2, Section 454.

6. *Ibid*, Sub-section 3.

ZIONIST REJOICINGS.

BRITISH MANDATE FOR PALESTINE WELCOMED.

News of the conferment of the mandate for Palestine on Great Britain has created a great impression on Zionist and Jewish circles. A prominent Zionist has given the following views to a representative of the London Jewish Correspondence Bureau :—

The news that Great Britain is to have the mandate for Palestine, and the decision to incorporate the Balfour Declaration in the Treaty of Peace with Turkey will be received with intense gratification by Jews in all countries. It means that at last, after 20 centuries, the Jews will begin the work of re-establishing their ancient Homeland, under a stable and civilized Government. The Wandering Jews will at last have a home.

The Jews have always desired to be under British trusteeship, realizing that the British colonizing methods are based upon the notion of giving free scope to the peoples under British protection. The Zionist leaders at San Remo who have been the spokesmen of the Jewish claims are Dr. Weizmann and Mr. Sokolow. They have been greatly assisted by the support of Mr. Herbert Samuel in this country and of Mr. Justice Brandeis in America.

Another factor which undoubtedly contributed to the granting of the Zionist demands is their great moderation.

The practical consequence of the decision at San Remo will be that Jewish energy and capital will begin to flow towards Palestine to be devoted to the development of the country and to the benefit of all its inhabitants.

The event will be celebrated in all Jewish centres with great joy, and the date—April 26, 1920—will perhaps become a Jewish national holiday. A Zionist Congress, and possibly a Pan-Jewish Congress, will have to be convoked at an early date to concentrate Jewish effort on the restoration of Palestine.—*Reuter.*

"Zionist Rejoicings. British Mandate For Palestine

More details

Times of London - Times of London

Public Domain

Zionist Rejoicings. British Mandate For Palestine Welcomed, The Times, Monday, Apr 26, 1920

File: Zionist Rejoicings. British Mandate For Palestine Welcomed, The Times, Monday, Apr 26, 1920.png

Created: 18 November 2013

[About](#) | [Discussion](#) | [Help](#)

אגרת תימן

ירבו המתנשאים וממכניסים ספק בלבות בני אדם. (241) וכאשר הודיע שלמה ע"ה ברוח הקדש שזאת האויסה בהשקמה בגלות תשתדל לעורר בזולת עתה הראוי וימותו בעבור זה וישיגום צרות הזהיר ממנו והשביע עליו על צד המשל ואמר (שיר השירים ב' ז') השבעתי אתכם בנות ירושלים. ואתם אחינו ואוהבינו שפרו (245) השבעתינו ולא תעירו את האהבה עד שתחמץ וכורא עולם במדת רחמים יזכור אותנו ואתכם במדת רחמים לקבץ נחלתו וחבלו. לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו. ויוציאנו מגיא הצלמות אשר הושיבנו בו ויסיר מחשך עינינו ומאפל לבנו ויקיים בימינו ובימיכם מקרא שכתוב העם ההולכים בחשך ראו אור גדול ונו' ויחשיך באפו ועברתו על כל הקמים עלינו. ויאיר מחשבינו כאשר הבטיחנו כי הגה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יזרח ה' ונו'. ושלום עליך יקירנו וירידנו בעל החכמות אוסף התבונות. ועל כל התלמידים אחינו ועל כל עם הארץ שלום כאור זורח. ורוב שלום עד בלי ירח. אמן אמן נצח סלה. (246) ואשר אפיסרו ממך שתשלח האגרת הזאת אל כל קהלה וקהלה במדינות וערי הפרוות לחזק אמונתם ולהחזיק רגליהם ותקראה על הצבור (247) ויחידים בעבור שתהיה ממצדיקי הרבים. אחר שתשמור תכלית השמור מרשע (248) שלא ינלה לאומות העולם ויארע מזה מה שישמרנו השם ממנו וכבר כתבתיה ואני ירא מזה הרבה. אבל ראיתי שבצדקת רבים ראוי לסכן בעבודה בסכנה (249) ועוד שאני שלחתי לכיוצא כך וסוד יי' ליראיו. וכבר ערכו לנו העומדים במקום הנביאים ואמרו שלוחי מצוה אינן נוזקין. ואין מצוה גדולה מזו וישלום על ישראל. —

זאת האגרת כתבה רבנו משה בן הרב הדיין ר' מימון וציל כלשון קדר והעתיק אותה ר' שמואל בן תבון אל לשון הקדש יהי אלהיו עמו ויעל. בריך רחמנא דסייען. מריש ועד כען.

תם תם תם

והחושבים עכל אחד מהם השיח ולא חעמד טענתם ולא חתלחת, ויאצדו הם ויאצדו עתהם רבים.

(244) עס ולמי סידע שלמה ע"ה צרוח הקדש שהלומה הזאת בדרך זמן גלומה חפזר להחנועע בלא עתה הראוי ויאצדו צטביל זה ויצולו עליהם לרות והזאיר חלעטות זה והעניב הלומה ע"ד חסל.

(245) עס קבלו כליכס טנועחו.

(246) עס ולחל צבוקסה מוחד שחשלח העתקת האגרת הזאת.

(247) ננדפס: ועל סיהודים והוא צטצוט ו"ל, ויחידים'.

(248) עס ולא ינלה הדצר לחומות הישועבאלים. והוא יומר כבון.

(249) עס וואף צבל זה טענרתי לחותו לכס סוד ה' אל ירחיו וכבר הכניחונו

סחממים טקצלו מן הצניחים ולחמו טלומי מלוה חין כזוקין.

ברוך רחמנא דסייען מריש ועד כען.

ס ל ק.

במה השביעם שלא ישנו. ואין זה קשיא, כי פירוש 'בדורו של שמד' היינו במדה שהיה לדורו של שמד, שהיו דביקים בה דורו של שמד, ובאותה מדה השביע אותם שלא ישנו בענין הגלות. כי דורו של שמד, אף על גב שהגיע להם המיתה בגלות, לא היו משנים¹¹⁹. ועוד פירוש 'בדורו של שמד', רצה לומר אף אם יהיו רוצים להמית אותם כענין קשה, לא יהיו יוצאים ולא יהיו משנים בזה¹²⁰. וכן הפירוש אצל כל אחד ואחד¹²¹, ויש להבין זה¹²²:

שופכים דם שלהם כמים. ולפיכך אמר שהשביעם כמילה, שגם כמילה שפיכת דם¹¹⁶, ולפיכך כמילה השביעם. ומה שאמרו רבנן השביעם] בדורו של שמד, כי לא די שהשביעם במילה, כי המילה אינו רק שפיכת דמים בלבד, אבל הגלות היו מייסרין אותו ביטורים משונים וקשים מאוד¹¹⁷. ולכך אמר שהשביעם בדורו של שמד, שהיו מסרקין את בשרם במסריקות ברזל¹¹⁸, ולכך השביעם בדורו של שמד. ואם תאמר, דורו של שמד עצמן

השביעם בדור שמד

כך הנסיון הוא בלתי טבעי. כי אם אין המנוסה נהג שלא בטבע, אינו יכול לעמוד בנסיון. כי אין הטבע נתן שישחוט האדם בנו... ולפיכך אי אפשר שלא יהיו האבות מנוסים, שאינם אנשים טבעיים כמו שאר אנשים, ואם היו נהגים בדרך הטבע, לא היו ראויים לאותה מדריגה עליונה... הנה הנסיון שייך לאבות בפרט, שהם אנשים אלקיים בלתי טבעיים, ואצלם שייך נסיון, דבר זה מבואר. וראה לעיל פי"א הערה 69. [אמנם קציע מדוע הזכר כאן האמהות, ואיזה נסיונות עמדו בפניהן]. (116) ובגיתין נז: הביאו את הפסוק [תהלים מד, בג] "כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחיה", ופירש רש"י שם "הורגנו כל היום, דזימנן דמיית". וראה בגבורות ה' פליה [קלב:] שהזכיר גמרא זו. (117) כתובות לג: "דלמא מלקות חמוד [ממיתות], דאמר רב אילמלי גרדה [ניסורין] (רש"י שם) לחגניה משאל ועזריה - פלחי לצלמא", הרי שיסורין קשין ממיתה. וראה להלן פליה הערה 61. (118) ברכות סא: "ת"ר, פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעסקו ישראל בתורה... לא היו ימים מועטים עד שתפסדו לרבי עקיבא... היו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל". (119) איכ לא השביע במחייב של דור שמד, אלא בהנהגה של דור שמד, שבפתל הם לא היו משנים, בדוגמת רבי עקיבא [ראה הערה קדמות]. (120) פירש - הוסיף בתירץ זה, שלא השביעם בדור של שמד מצד של ישראל [עד שתבוא ותקשה מה היה חיובם של ישראל], אלא השביעם מצד האנשים. ואיכ, הקביה השביעם בציווד זה, ולא במחייב או במדה של דור שמד. ולפי"ז 'דור של שמד' אינו דוגמה מדור אחר, אלא איירי בכנת האנס הגוי, שאף שכתרו להתנהג עם ישראל כהתנהגותו של אנס בדור של שמד, גם על כך השבעו ישראל שלא יעבור. ובספר יואל משה עמוד מד כתב: "ובעיקר הדבר מ"ש המהר"ל ז"ל שלעבור על אלו השבועות הוא ביהרג ואל יעבור, ואף אם יכופו אותם במיתה של כל מיני עינייים קשים לצאת מן הגלות, אסורים לצאת מן הגלות, ממש כדן שמד, צריך להבין המקור, מהיכן לקח זה המהר"ל, הלא איסור שבועה אינו ביהרג ואל יעבור, ובכל התורה כולה כתוב [ויקרא יח, ה] 'וחי בהם', וזאת אותן הג' עבירות; ע"ז, גיע תשפ"ד [סנהדרין עז].... ולמה יתחייבו ח"ו על זה, כיון שאינו מגי' העבירות'. תירש בעמדים צב - צג שטרח ליישב את דעת המהר"ל ש'דבריו בוערים כנחלי אש' [לשונם שם עמוד צג]. ולכאורה היה נראה ליישב קושיתו, שהבא איירי שמעיקרא ודינא השבועה נעשתה אף באופן שיהיו כרוכים בגלות יסורין ועינייים קשים. ואין כאן הנידון מחמת איסור השבועה [שהוא ביהרג ואל יעבור], אלא הנידון כאן הוא בתוכן השבועה, שהוא נאמר אף על ציווד זה. ובדאי שכל הענין של 'וחי בהם' נאמר כאשר מצוה מסוימת [שנאמרה לאו דוקא על שעת סכנה] גורמת למיתה, על כך אמרין שהמצוה לא נאמרה כחיוב כאשר היא גורמת לתוצאה ההפוכה מ'וחי בהם'. אך כאשר המצוה נאמרה להדיא שהיא עוסקת בציווד של גרמת מיתה, מה שייך לטעון על כך 'וחי בהם'. וכי על מצות קידוש ה', [שנתחייבו למסור את נפשם באופנים מסוימים (ראה סנהדרין עז:)], אטו נקשה שם ממה שנאמר 'וחי בהם'. ואיכ היה לשבועות אלו, כי 'בהכי חייביה רחמנא'. (121) פירש - אף שאר שבועות [אבות, שמים וארץ] נאמרו על ציוודים מפורשים, שבכך השביעם על אופנים מפורשים אלו. (122) וראה עז בספר יואל משה עמוד מ, שעמד על כך שבתחילת הפרק ביאר המהר"ל שלא דחקו הק"ץ ע"י תפילה ורחמים [ראה הערה 83], ולבסוף כתב שלא יעבור על השבועה אף אם יכופו אותם בעתש מיתה... חה א"א שתהיה הכונה על תפילה... ועיכ שכתתו על פעולה אנשית של יציאה מן הגלות קדם הזמן, ועייש שפלפל בזה טובא.